

som man er i alle mulige andre udkantsdistrikter, nemlig at de unge mennesker ikke gider være der – det er måske lidt groft at sige, men det er vel nærmest det, der er tilfældet.

Men ifølge Kaj Munk skulle jorden på Lolland være god, og der er en fantastisk natur, og der er turisme. Men værftet er altså røget, og i dag går udviklingen mod en samling omkring storbyerne og ikke kun omkring motorvejene, og det er jo, fordi folk vil bo i nærheden af de store byer.

Og det er jo lidt kålhøgent, at vi herindefra vil påstå, at vi kan løse det problem for Lolland, men vi kan måske bede lollikerne om at lægge sig lidt i brechen for at opdrage deres entreprenante unge til ikke at tage væk, for det, der skal til på Lolland, er jo entreprenante folk, der kan sørge for, at Lolland bliver sat på landkortet, sådan som det er sket med Danfoss på Als og B & O i Struer og Dancall i Pandrup og Grundfos i Bjerringbro osv., og det er jo de typer, der forlader området, og så kan vi jo poste penge i Lolland i al evighed, uden at det hjælper.

Den måde, vi måske kan påvirke det på herindefra, er ved f.eks. at anlægge den stump motorvej, der mangler, for det virker jo fuldstændig Storm P.-agtigt, at de dér 14 km stadig mangler. Og som en, der kører meget på landevejen, må jeg sige, at det er fuldstændig utilstadeligt, at der mangler sådan en stump dér, og at det er en fuldstændig åndssvag måde at afvikle trafikken på.

Men det, som jeg egentlig ville sige med hensyn til Lolland, er, at alt jo forandrer sig. Det eneste, der er permanent her i tilværelsen, er forandring. Og man vil selvfølgelig jamre sig, når noget forandres, men det er altså først og fremmest lollikerne, der skal stramme en vis del af kroppen.

Under en af mine valgkampe har jeg krævet en domkirke på Djursland, og i den forbindelse kan man sige, at fremtiden for Lolland ligger i landbruget og turismen. For jeg tror ikke på, at der vil komme en masse industri dernede – ud over hvad lollikerne selv kan finde ud af at få op at stå – og det viser sig jo åbenbart, at mange af de penge, vi poster i Lolland, er fuldstændig spildt. Det minder i øvrigt om den danske narkebehandling.

Og så kunne man jo spørge: Hvorfor ikke prøve at bygge en domkirke dernede? Der går jo 5.000 mand i 50 år på sådan en, og det vil jo være en enorm turistattraktion. Så byg en till! Der er jo domkirker alle steder, og det er jo bare for at få tiden til at gå med noget.

Og hvis jeg skulle nævne noget andet, der er meget beskæftigelsesfremmende, så kunne man jo tage 10 mio. kr. af de penge, vi giver lollikerne, og veksle dem til tyvekroner og så leje en sportsflyver og sprede dem ud over hele Lolland. Så skulle det være mærkeligt, om de ikke havde noget at lave den næste måneds tid!

Helge Adam Møller (KF):

Man kan spørge, om Folketinget har et ansvar i forbindelse med beskæftigelsen og erhvervsudviklingen rundt omkring i Danmark, herunder også på Lolland, og mit svar er ganske klart: Det har Folketinget selvfølgelig, for det er Folketinget, der skal skabe rammerne, så det bliver attraktivt at arbejde, at bosætte sig og at drive erhvervsvirksomhed alle steder i landet, herunder også på Lolland.

Men jeg tror ikke, det hjælper at forsøge at skabe Lolland om til en slags økologisk frilandsmuseum, hvor der kun vil leve pensionister og nogle få turister. Det duer ikke. Lolland skal også være et sted, hvor erhvervslivet blomstrer.

Og så kan man i netop sådan en debat som den, vi har i dag, spørge regeringen og SF og måske specielt SF, som jo har rejst debatten: Hvad har de så gjort i de sidste 3-4 år for at forbedre erhvervsklimaet, for at gøre det attraktivt at arbejde på Lolland og for at gøre det attraktivt at etablere en erhvervsvirksomhed og ansætte nye medarbejdere i den og sælge flere varer osv.?

Ja, dér må svaret vel blive, at de ikke har gjort noget som helst, i hvert fald ikke noget som helst positivt. Men de har gjort utrolig meget negativt. Faktisk er det vel sådan, at år for år i de sidste 4 år er rammerne for at drive erhvervsvirksomhed på Lolland og for at ekspandere og ansætte flere medarbejdere blevet snævrere og snævrere.

Lad mig nævne et par eksempler, som jeg har nævnt under en kort bemærkning tidligere: Skattereformen for nogle år siden, hvor man pålagde erhvervslivet ekstra byrder på 8 mia. kr., og de grønne afgifter for erhvervslivet.

Og jeg tror, næsten alle vi folketingsmedlemmer, der er valgt i Storstrøms Amt, kan huske, at da vi var til et møde i Dansk Industri med Dansk Arbejdsgiverforening og nogle af virksomhederne dernede, fortalte virksomhed for virksomhed, hvad det ville betyde for antallet af job i deres firma, hvis disse grønne afgifter blev pålagt dem – i modsætning til, hvad de firmaer i Sverige og Tyskland, som de konkurrerede